

Muziek triggert het geheugen en al bij de eerste klanken van 'Beck' zijn 'Loser' word ik teruggebracht naar Lowlands 1995, terug naar jou.

Vervormde klanken en de geur van het laatste overlevende gras.
Ik sta net buiten de Alfa tent, ben net niet fan genoeg. Jij staat zo'n vier meter van me vandaan, wel groot fan maar te claustrofobisch voor binnen optredens.

Onze eerste ontmoeting.

Mijn blik valt op je stevig in de grond staande zwarte kisten en vervolgt langzaam zijn weg naar boven, via je rode kousen, zwarte rok en zwarte t-shirt met daarop de eenvoudige tekst 'LOSER'. Excentriek of festival-malheid.

Ik zucht, en haal je ogen voor me. Je ogen lichtblauw met witte fragmenten als vliegtuigstrepen door een heldere zomerhemel. Ik hou zo ontzettend van die ogen. Ik ken elke lijn in je ogen. Je oogwit, zo goed als onaangetast. Je hoornvlies is licht troebel waardoor verdwalen in je ogen is als verdwalen in een nevelig bos. Je ogen zouden klinken als violen begeleidt door noisy gitaren. Je ogen zijn als een landschapsportret van Van Gogh, rustgevend en manisch tegelijkertijd.

Mensen zullen vinden dat ik overdrijf.

Veel mensen zijn blij als ze de kleur ogen van hun geliefden kunnen raden. Voor mij is er geen je best doen bij; ik weet dat je linkeroog net iets ronder is dan je rechter, ik weet dat er net iets meer vliegtuigverkeer is in de blauwe hemel van je rechter en dat Van Gogh net iets meer absint dronk bij je linker. Je ogen zijn perfect in hun onvolmaaktheid. God heeft zeker zes van de zeven dagen uitgetrokken bij het creëren van jou ogen, de rest van ons was simpel gezegd; de lul.

Het outro van Beck sterft af en ik ben weer even terug in het nu. Even, want al bij de eerste gitaarklanken van Sonic Youth ben ik terug op Lowlands 1996. Kim Gordon zingt iets over een wasmachine. De schoonheid van ruis. Jouw schoonheid op ruis. Ik zie je glimlach weer voor me. De glimlach die de mond van Mona Lisa eruit laat zien als de mond van een vrouw die zojuist ontdekt heeft dat iemand in haar slaap haar wenkbrauwen eraf heeft geschoren.

Ik houd de pot, met het etiket 'Lowlands95' waarin jou ogen in rondrijven nog steeds voor me, laat ze rondgaan in het sterke water, neem afscheid en ruil ze in voor 'Lowlands96.' Jij, een totaal ander type dan 'Lowlands95' maar met unieke lippen. Ik voel ze zacht tegen mijn wangen alleen maar door ze te zien rondrijven.

Ik voel een warme mengeling van affectie, blijheid, liefde wanneer ik naar mijn geconserveerde herinneringen kijk. Zeventien potten met herinneringen op sterk water, genummerd van 1993 t/m 2010.

Ik laat mijn ogen vluchtig over de etiketten glijden;

Lowlands1993 / Iggy Pop / Jou grote teen, zwart gelakt, keek me verleidelijk toe vanuit je teenslippers,

Lowlands2001 / Mogwai / jou mooie, mooie neus, met neusring in de linker vleugel,

Lowlands2002 / Blues Explosion / sierlijke oorlellen die er om vragen op geknabbeld te worden,

Lowlands2007 / Dinosaur jr./ jouw kleine, licht gebogen pinken. Die met hun aanraking alle

kleine haartjes op mijn lichaam overeind konden doen staan.

Ik voel me verdrietig wanneer ik beseft dat mijn verzameling niet compleet zal zijn.
Lowlands2011 binnen enkele uren uitverkocht. Was er nog maar een andere manier om aan kaarten te komen....